

PREZIDENTA UZRUNA TAUTAI
MŪSU CEĻŠ AFGANISTĀNĀ UN PAKISTĀNĀ

Eizenhauera aulā
Savienoto Valstu Militārajā Akadēmijā Vestpointā
Vestpointa, Ņujorka

20:01 austrumu zonas laiks

PREZIDENTS: Labvakar. Savienoto Valstu kadetu korpusam, bruņoto spēku vīriem un sievietēm un maniem Amerikas līdzilvēkiem: šovakar vēlos jūs uzrunāt par mūsu centieniem Afganistānā – mūsu saistībām šajā zemē, mūsu interesēm un manas administrācijas stratēģiju par to, kā novest šo karu pie veiksmīga noslēguma. Man ir sevišķs gods to darīt šeit Vestpointā – kur tik daudzi vīri un sievietes ir gatavi aizsargāt mūsu drošību, un pārstāvēt visu to, kas mūsu zemē ir visvērtīgākais.

Lai apspriestu šos jautājumus, ir svarīgi atcerēties, kāpēc Amerikai un mūsu sabiedrotajiem bija sākotnēji jāiesaistās Afganistānas karā. Mēs šo cīņu nebijām izaicinājuši. 2001. gada 11. septembrī 19 vīri nolaupīja četras lidmašīnas un tās izmantoja, lai noslepkavotu 3000 cilvēku. Tie uzbruka mūsu galvenajiem militārajiem un tirdzniecības centriem. Tie paņēma nevainīgu vīriešu, sieviešu un bērnu dzīvības, neprasot, kas ir viņu reliģija vai rase, vai sabiedriskais stāvoklis. Ja varonīgie vienas lidmašīnas pasažieri nebūtu tiem pretojušies, tie būtu spējuši uzbrukt vienam no mūsu demokrātijas lielajiem simboliem Vašingtonā, un nogalināt vēl daudzus citus.

Kā mēs to jau zinām, šie vīri piederēja Alkaida grupai – ekstrēmistu grupai, kas ir sakropļojusi un apgānījusi Islāmu, vienu no pasaules lielajām reliģijām, lai attaisnotu nevainīgu cilvēku nogalināšanu. Alkaidas darbības bāze bija Afganistānā, kur viņu uzņēma Talibans – nežēlīga, represīva un radikāla kustība, kas sagrāba varu šajā zemē pēc tam, kad to bija izpostījuši Padomju okupācijas gadi un pilsoņu karš, un kad Amerikas, un mūsu draugu uzmanība tika pavērsta uz citu pusi.

Dažas dienas pēc 11.septembra, Kongress apstiprināja spēka pielietošanu pret Alkaidu un pret tiem, kas to uzņēma – apstiprinājums, kas ir vēl spēkā šobrīd. Senāts nobalsoja ar 98 balsīm pret 0. Pārstāvju palāta ar 420 balsīm pret 1. Pirmo reizi savā pastāvēšanās laikā NATO realizēja 5. pantu – prasību, ka uzbrukums vienai dalībvalstij nozīmē uzbrukumu visām. Apvienoto Nāciju Drošības Padome ratificēja visus nepieciešamos soļus, lai atbildētu uz 11.septembra uzbrukumiem. Amerika, mūsu sabiedrotie un visa pasaule bija vienoti par Alkaidas teroristu tīklu iznīcināšanu, un mūsu kopējās drošības aizsardzību.

Saskaņā ar pašmāju vienotības un starptautiskās likumības principu – un tikai pēc tam, kad Talibans atteicās izdot Osamu bin Ladenu – mēs nosūtījām savu karaspēku uz Afganistānu. Dažu mēnešu

laikā Alkaida grupa tika izklīdināta un daudzi no viņu operatīviem dalībniekiem tika nogalināti. Talibans tika padzīts no varas un atstumts atpakaļ. Teritorijai, kas bija pazinusi gadu desmitus terora, tagad bija iemesls cerībām. Konferencē, kuru sasauca Apvienotās Nācijas, tika nodibināta pagaidu valdība prezidenta Hamida Karzaja vadībā. Tika izveidoti Starptautiskie drošības atbalsta spēki, lai sniegtu paliekošu mieru kara izpostītajai zemei.

Tad, 2003. gada sākumā, tika pieņemts lēmums uzsākt otru karu, Irākā. Labi pazīstamas ir grūtās debates par Irākas karu, un tās mums šeit nevajadzētu atkārtot. Pietiek pateikt, ka sekojošajos sešos gados Irākas karš iesaistīja lielu daļu mūsu karaspēka, resursu, diplomātisko pasākumu un visas mūsu valsts pievērsto uzmanību – un lēmums par kara iesākšanu Irākā izraisīja nopietnas domstarpības starp Ameriku un lielu daļu pārējās pasaules.

Šobrīd, pēc ārkārtējām izmaksām, mēs novedam Irākas karu pie atbildīga noslēguma. Mēs atvilksim savas kaujas brigādes no Irākas līdz nākošās vasaras beigām, un visas vienības līdz 2011. gada beigām. Tas, ka mēs to paveicam, liecina par mūsu vienību vīru un sieviešu karavīru raksturu. (Aplausi.) Pateicoties viņu droširdībai, izturībai un neatlaidībai, mēs esam devuši irākiešiem iespēju veidot savu nākotni, un mēs ar sekmēm atstājam Irāku pašas tautas rokās.

Bet, lai gan esam sasnieguši grūti nopelnītus mērķus Irākā, situācija Afganistānā ir pasliktinājusies. Pēc izbēgšanas pāri Pakistānas robežai 2001. un 2002. gadā, Alkaidas vadība atrada tur drošu patvērumu. Lai gan afgāņu tauta ievēlēja likumīgu valdību, tās darbu traucēja korupcija, narkotiku tirgus, vāji attīstīta ekonomika un nepietiekoši drošības spēki.

Vairāku pēdējo gadu laikā Talibāns ir sadarbojies ar Alkaidu, jo abi cenšas gāzt Afganistānas valdību. Pamazām Talibans ir sācis kontrolēt citus apgabalus Afganistānā, tajā pašā laikā izdarot nekaunīgus un iznīcinošus terorisma pasākumus pret Pakistānas iedzīvotājiem.

Visu šo laiku mūsu karaspēka līmenis Afganistānā bija tikai maza daļa no tā, kas bija Irākā. Kad es ieņēmu šo amatu, mums bija tikai drusku vairāk par 32 000 amerikāņiem Afganistānā, salīdzinot ar 160 000 Irākā kara kulminācijas punktā. Mūsu komandieri Afganistānā atkārtoti lūdza palīdzību, lai cīnītos ar atjaunoto Talibana kustību, bet šie papildus spēki netika piegādāti. Un šī iemesla dēļ, drīz pēc stāšanās amatā, es apstiprināju šo ieilgušo papildspēku pieprasījumu. Pēc konsultācijām ar mūsu sabiedrotajiem es paziņoju par stratēģiju, ņemot vērā būtisko saistību starp mūsu kara pasākumiem Afganistānā un ekstrēmistu uzturēšanās vietām Pakistānā. Es uzstādīju mērķi, kas tika definēti šaurā mērogā kā Alkaidas un tās ekstrēmistu sabiedroto darbības pārtraukšana, izjaukšana un sakāve, un apņēmos labāk koordinēt mūsu militāros un civilos uzdevumus.

Kopš tā laika mēs esam sekmīgi sasnieguši dažus svarīgus mērķus. Ir nogalināti augsta ranga Alkaidas un Talibana vadītāji, un mēs esam pastiprinājuši spiedienu uz Alkaidu visas pasaules mērogā. Pakistānas armija ir izvīrījusi lielāko ofensīvu šo gadu laikā. Afganistānā, mēs un mūsu sabiedrotie novērsām Talibana mēģinājumu apturēt prezidenta vēlēšanas, un – lai gan tās traucēja krāpnieciska rīcība – šīs vēlēšanas izveidoja valdību, atbilstoši Afganistānas likumiem un konstitūcijai.

Tomēr vēl pastāv lielas problēmas. Afganistāna nav zaudēta, bet vairākus gadus tās attīstība ir virzījusies atpakaļ. Nav nenovēršama drauda, ka valdība varētu tikt gāzta, bet Talibans ir ieguvis jaunu spēku. Alkaida nav atguvusi to pašu skaitu, kāds tai bija pirms 11. septembra, bet tai vēl ir saglabājies patvērumš pierobežas rajonā. Mūsu spēkiem trūkst pilna atbalsta, kas ir nepieciešams, lai veiksmīgi apmācītu un sadarbotos ar afgāņu drošības spēkiem un labāk pasargātu iedzīvotājus. Mūsu jaunais

komandieris Afganistānā – ģenerālis Makkristals – ziņo, ka esošā drošības situācija ir nopietnāka, nekā viņš bija domājis. Īsumā: pašreizējā situācija nav turpināma.

Kā kadeti jūs esat brīvprātīgi stājušies ierindā šajā apdraudētajā laika posmā. Daži no jums piedalījāties cīņās Afganistānā. Daži no jums vēl tikai tiks tur nosūtīti. Kā jūs virspavēlniekam man jums ir jāpaziņo skaidri definētu misiju, kas ir vērtā jūsu dienesta uzdevumam. Un tieši tādēļ pēc tam, kad bija beigušās afgāņu vēlēšanas, es uzsvēru, ka ir rūpīgi jāpārvērtē mūsu stratēģija. Bet, lai būtu skaidrs: manā priekšā nekad nav bijusi izvēle par karaspēka nosūtīšanu pirms 2010. gada, tādēļ nav notikusi vilcināšanās vai resursu liegšana kara darbībai šajā novērtējuma posmā. Gluži pretēji, novērtējums man ir ļāvis uzdot grūtus jautājumus un apskatīt visas iespējas, sadarbībā ar manu drošības komandu, mūsu militāro un civilo vadību Afganistānā, un mūsu galvenajiem partneriem. Un ņemot vērā to, kas ir uz spēles, es biju parādā Amerikas tautai un mūsu spēkiem, rūpīgi izskatīt šo jautājumu.

Šis novērtējums tagad ir pabeigts. Kā virspavēlnieks es esmu izlēmis, ka mūsu valsts svarīgākajās interesēs ir nosūtīt 30 000 lielu papildu karaspēku uz Afganistānu. Pēc 18 mēnešiem mūsu vienības sāks atgriezties mājās. Šie ir resursi, kas ir nepieciešami, lai mēs pārņemtu iniciatīvu, tajā pašā laikā sagatavojot paš aizsargājošus afgāņu spēkus, kas pieļautu mūsu spēku izvešanu no Afganistānas.

Es šo lēmumu nepieņemu ar vieglu sirdi. Es biju pret Irākas karu tieši tādēļ, ka es uzskatu, ka mums ir jābūt atturīgiem pielietojot militāro spēku, un vienmēr jāpatur prātā mūsu rīcības tālākās sekas. Mēs tagad esam bijuši kara stāvoklī astoņus gadus, nesot milzīgus upurus gan cilvēku, gan resursu veidā. Gadiem ilgās debates par Irāku un terorismu ir sadrumstalojušas mūsu vienotību un nacionālo drošību, un radījušas ļoti polarizētu un partejisku fonu šiem pasākumiem. Un tikko pieredzējusi lielāko ekonomisko krīzi kopš Lielās depresijas, Amerikas tauta ir saprotami norūpējusies par mūsu ekonomikas uzlabošanu un darba nodrošināšanu šeit mājās.

Pats svarīgākais, es saprotu, ka šis lēmums prasa vēl vairāk no jums – militārpersonām, kas kopā ar ģimenēm ir jau nesušas vissmagāko slogu. Kā prezidents es esmu parakstījis līdzjūtības vēstuli katrai amerikāņai, kas ir atdevis savu dzīvību šajos karos, ģimenei. Esmu lasījis izvietoto spēku vecāku un laulāto biedru vēstules. Esmu apmeklējis mūsu ievainotos varonīgos cīnītājus Valtera Rīda slimnīcā. Esmu braucis uz Doveru, lai sagaidītu karogiem segtos zārkus 18 amerikāņiem, kas ir atgriezušies mājās uz atdusas vietu. Es redzu pats savām acīm kara drausmīgās sekas. Ja es nezinātu, ka Afganistānā ir uz spēles Savienoto Valstu un amerikāņu tautas drošība, es labprāt pavēlētu jebkuram mūsu cīnītājam atgriezties mājās jau rīt.

Tāpēc - nē, es nepieņemu šo lēmumu ar vieglu sirdi. Es pieņemu šo lēmumu tādēļ, ka esmu pārliecināts, ka Afganistānā un Pakistānā uz spēles ir mūsu drošība. Tas ir epicentrs vardarbīgajam ekstrēmismam, kuru piekopj Alkaida. Šī ir vieta, no kuras nāca uzbrukums 11.septembrī, un šī ir vieta, kurā tiek plānoti jauni uzbrukuma pat šīs uzrunas laikā. Tās nav nepamatotas briesmas, tas nav tikai varbūtējs drauds. Tikai dažos pēdējos mēnešos mēs esam aizturējuši ekstrēmistus mūsu robežās, kas bija sūtīti šeit no Afganistānas un Pakistānas robežas, lai izdarītu jaunus terora aktus. Un šīs briesmas tikai pieaugs, ja šī reģiona attīstība apstāsies, un Alkaida varēs darboties bez šķēršļiem. Mums ir jāturpina spiediens pret Alkaidu, un lai to panāktu, mums ir jāpastiprina mūsu partneru stabilitāte un spēki šajā reģionā.

Protams, šī nasta nav tikai mums vieniem pašiem nesama. Šis nav tikai Amerikas karš. Kopš 11.septembra, Alkaidas patvērumi ir raidījuši uzbrucējus Londonā, Ammānā un Balī. Draud briesmas gan Afganistānas, gan Pakistānas iedzīvotājiem un valdībām. Un drauds ir vēl lielāks, ņemot vērā

kodolieročus Pakistānā, jo mēs zinām, ka Alkaida un citi ekstrēmisti kāro pēc tiem, un mums ir pamats domāt, ka viņi tos arī pielietotu.

Šie fakti liek mums rīkoties kopā ar mūsu draugiem un sabiedrotajiem. Mūsu kopējais mērķis ir viens un tas pats: pārtraukt tās darbību, sagraut un sakaut Alkaidu Afganistānā un Pakistānā, un novērst tās spēju apdraudēt Ameriku, un tās sabiedrotos nākotnē.

Lai sasniegtu šo mērķi, mēs īstenosim sekojošos pasākumus Afganistānā. Mēs nedrīkstam ļaut Alkaidai atrast drošu patvērumu. Mums jāpastādina Talibana rosība un jānovērš tā spējas gāzt valdību. Un mums ir jānostiprina Afganistānas drošības spēku un valdības spēja, lai tā var uzņemties atbildību par Afganistānas nākotni.

Mēs panāksim šos mērķus trīs veidos. Pirmkārt, mēs īstenosim militāro stratēģiju, kas salauzīs Talibana rosību un palielinās Afganistānas spēju nākamajos 18 mēnešos.

30 000 papildu spēki, par kuriem es ziņoju šovakar, tiks nosūtīti 2010. gada pirmajā pusē – iespējami ātri – tā, lai tie varētu cīnīties pret nemierniekiem un nostiprināt galvenās apdzīvotās vietas. Tie palielinās mūsu spējas apmācīt kompetentus afgāņu drošības spēkus, un sadarboties ar tiem tā, lai vairāk afgāņu varētu iesaistīties cīņā. Un tie palīdzēs radīt tādus apstākļus, lai Savienotās Valstis var nododot atbildību pašu afgāņu rokās.

Tādēļ, ka šis ir starptautisks pasākums, es esmu lūdzis, lai mūsu centieniem piebiedrojas arī mūsu sabiedrotie. Daži no tiem ir jau nodrošinājuši papildu spēkus, un mēs esam pārliecināti, ka sekos turpmāks ieguldījums nākamajās dienās un nedēļās. Mūsu draugi ir cīnījušies, noasiņojuši un krituši mums blakus Afganistānā. Un tagad mums jādarbojas kopā, lai mēs varētu izbeigt šo karu veiksmīgi. Uz spēles nav tikai Ziemeļatlantijas pakta organizācijas uzticamība - uz spēles ir mūsu sabiedroto drošība, un visas pasaules kopējā drošība.

Kopā, šie papildu amerikāņu un starptautiskie spēki palīdzēs mums paātrināt atbildības nodošanu afgāņu spēkiem, un ļaus mums sākt izvest mūsu karaspēku no Afganistānas 2011. gada jūlijā. Tāpat, kā mēs to darījām Irākā, mēs veiksīm šo pāreju atbildīgi, ņemot vērā apstākļus uz vietas. Mēs turpināsim sniegt padomu un palīdzēt Afganistānas drošības spēkiem, lai tas varētu darboties sekmīgi nākotnē. Afgāņu valdībai un, svarīgāk, afgāņu tautai būs skaidrs – ka viņi paši būs atbildīgi par savu valsti nākotnē.

Otrkārt, mēs sadarbosimies ar saviem partneriem, ar Apvienotajām Nācijām un afgāņu tautu, lai īstenotu labāku civilo stratēģiju tā, lai valdība iegūtu no uzlabotās drošības.

Šim pasākumam ir jāpamatojas uz veikspēju. Tukšu solījumu laiks ir pagājis. Prezidenta Karzaja inaugurācijas runa norādīja pareizo ceļu jaunā virzienā. Un dodoties uz priekšu, būs skaidrs, ko mēs sagaidām no tiem, kuriem sniedzam palīdzību. Mēs atbalstīsim afgāņu ministrijas, gubernatorus un vietējās varas personas, kas apkaro korupciju un kalpo tautai. Mēs vēlamies, lai tie, kuri nestrādā efektīvi un ir korumpēti tiktu saukti pie atbildības. Un mēs arī koncentrēsim savu uzmanību uz palīdzību tādās nozarēs kā lauksaimniecība, kas nekavējoties var atstāt ietekmi uz afgāņu tautas dzīvi.

Afganistānas tauta ir cietusi no vardarbības gadsimtiem ilgi. Tā ir cietusi no Padomju Savienības un, vēlāk, ārvalstu Alkaidas cīnītāju okupācijas, kuri izmantoja Afganistānas zemi saviem nolūkiem. Šovakar es vēlētos, lai Afganistānas tauta saprot – Amerika grib izbeigt šo kara un ciešanu ēru. Mums

nav intereses okupēt jūsu valsti. Mēs atbalstīsim Afganistānas valdības centienus atvērt durvis tiem talibiem, kuri pārtrauc vardarbību un ievēro savu līdzcilvēku cilvēktiesības. Mēs mēģināsim veidot tādas partnerattiecības ar Afganistānu, kas ir balstītas uz savstarpēju cieņu - izolējot tos, kas aicina uz destruktīvu rīcību; atbalstot tos, kas nodarbojas ar labākas nākotnes celšanu; lai paātrinātu to dienu, kad mūsu karaspēks atstās šo zemi; un veidotu ilgtermiņa partnerattiecības, kurās Amerika būtu jūsu partneris, un nekad jūsu uzraugs.

Treškārt, mēs darbosimies ar sapratni, ka mūsu sasniegumi Afganistānā ir cieši saistīti ar mūsu partnerattiecībām ar Pakistānu.

Mēs atrodamies Afganistānā, lai novērstu vēža izplatīšanos visā valsts teritorijā. Taču mums ir jāsaprot, ka šis vēzis ir arī izplatījies Pakistānas pierobežas rajonā. Tieši tāpēc mums ir jāseko stratēģijai, kas ir piemērota valstīm abās robežas pusēs.

Pagātnē, daži Pakistānā ir apgalvojuši, ka nevēlas iejaukties cīņā pret ekstrēmismu un Pakistānas labā ir darīt pēc iespējas mazāk vai pat sadarboties ar varmākām. Taču pēdējos gados, kad nevainīgi cilvēki ir tikuši nogalināti no Karači līdz Islamabādai, ir kļuvis pilnīgi skaidrs, ka tieši Pakistānas tauta ir tā, kas ir visvairāk ekstrēmisko spēku apdraudēta. Sabiedriskā doma ir mainījusies. Pakistānas armija ir veikusi uzbrukumus ekstrēmistiem Svatā un Dienvidvaziristānā. Neskatoties uz mūsu iepriekšējām nesaskaņām, šobrīd ir skaidrs, ka Pakistānai un Amerikas Savienotajām Valstīm ir kopīgs ienaidnieks.

Pagātnē mēs pārāk bieži definējām savas attiecības ar Pakistānu pārāk šaurā aspektā. Šīs dienas ir beigušās. Nākotnē mēs vēlamies stiprināt mūsu partnerattiecības ar Pakistānu, kas balstītos uz kopējām interesēm, savstarpēju cieņu un uzticību. Mēs esam apņēmušies stiprināt Pakistānas spēju vērsties pret grupām, kas apdraud mūsu valstis un mēs esam paiduši skaidru nostāju, ka mēs nepieļausim drošu patvērumu teroristiem, kuru atrašanās vieta ir zināma un kuru nolūki ir skaidri. Amerika arī sniedz ievērojamus resursus Pakistānas demokrātijas attīstības atbalstam. Mēs esam vislielākie starptautiskie atbalstītāji tiem Pakistānas iedzīvotājiem, kuri kauju dēļ ir pārvietoti. Un turpinot savu teikto, Pakistānas tautai ir jāzina: Amerika jūs nepametīs. Mēs paliksim par Pakistānas drošības un labklājības atbalstītājiem vēl ilgi pēc tam, kad šaujamo būs aplukuši, lai veicinātu Pakistānas uzplaukumu.

Mūsu stratēģijas trīs galvenie elementi ir sekojoši: militārie centieni, lai radītu apstākļus pārejas periodam; civilās palīdzības palielināšana, kas nostiprina pozitīvu darbību; un efektīvas partnerattiecības ar Pakistānu.

Es saprotu, ka mūsu pieeja izsauc virkni bažu. Tāpēc tagad es īsumā apskatīšu galvenos argumentus, kurus esmu dzirdējis un kurus es izsvēru ļoti nopietni.

Pirmkārt, ir cilvēki, kas uzskata, ka Afganistāna ir jauna Vjetnama. Viņi uzskata, ka šajā valstī nevar panākt stabilitāti un vislabāk ir samierināties ar zaudējumiem, un ātri atvilkt karaspēku. Es uzskatu, ka šis arguments balstās uz nepareizu vēstures izpratni. Pretēji notikumiem Vjetnamā, mēs esam vienoti 43 valstu koalīcijā, kas atbalsta mūsu rīcības likumību. Pretēji notikumiem Vjetnamā, pret mums nevēršas plašas sabiedrības masas partizānu kaujās. Un vēl jo svarīgāk, pretēji notikumiem Vjetnamā - Amerikas tautai tika izdarīts jauns uzbrukums no Afganistānas, un Amerika vēl arvien ir to ekstrēmistu mērķis, kuri kaļ plānus pie tās robežām. Lai šobrīd atstātu šo vietu un cīnītos pret Alkaidu tikai no attāluma, tas būtiski ietekmētu mūsu spēju aizstāvēties pret Alkaidu un radītu nepieļaujamu papildu uzbrukumu risku mūsu dzimtenei, un sabiedrotajiem.

Otrkārt, ir cilvēki, kuri uzskata, ka mēs nedrīkstam atstāt Afganistānu tās pašreizējā stāvoklī, taču mums ir jāizmanto tikai tur jau esošais karaspēks. Šāds risinājums nemainītu pašreizējo situāciju un ļautu stāvoklim valstī tikai pasliktināties. Tas izrādītos dārgāks un paildzinātu mūsu atrašanos Afganistānā, jo mēs nekad nevarētu izveidot tādas apstākļus, lai apmācītu Afganistānas drošības spēkus un sniegtu viņiem iespēju pārņemt drošības funkcijas.

Visbeidzot, ir cilvēki, kuri uzskata, ka nav pareizi noteikt laiku mūsu pārejai uz Afganistānas pašas atbildību. Patiešām, daži aicina uz dramatiskāku un nenoteikta ilguma mūsu kara darbības pūļu eskalāciju – tas izraisītu mūsu apņemšanos attīstīt šo valsti līdz pat dekādes garumā. Es nepiekrītu šim risinājumam, jo tas nosprauž mērķus, kas nevar tikt sasniegti bez lieliem tēriņiem un lielākus par tiem, kurus mums jāsasniedz, lai nodrošinātu savu interešu aizstāvēšanu. Turklāt, ja nav noteikts pārejas perioda laiks, mēs nespēsīm steidzamā veidā sadarboties ar Afganistānas vadību. Ir pilnīgi skaidrs, ka afgāņiem ir pašiem jāuzņemas atbildību par savu drošību un Amerika nav ieinteresēta iesaistīties mūžīgā karā Afganistānas teritorijā.

Es, kā prezidents, nepiekrītu uzstādīt mērķus, kas nesaskan ar mūsu pienākumiem, mūsu līdzekļiem un interesēm. Un man ir jāizsver visas mūsu valsts pašreizējās grūtības. Es nevaru pievērsties tikai vienam aspektam. Es labi esmu iegaumējis prezidenta Eizenhauera vārdus, kurš runājot par valsts drošību, teica: "Katrs priekšlikums ir jāapsver plašākā aspektā, uzturot līdzsvaru starp nacionālajām programmām."

Pēdējo gadu laikā mēs esam zaudējuši šo līdzsvaru. Mēs neesam spējuši panākt līdzsvaru starp mūsu valsts drošību un mūsu ekonomiku. Ekonomiskās krīzes laikā pārāk daudzi mūsu kaimiņi un draugi ir bez darba, un tiem ir grūti nomaksāt savus rēķinus. Pārāk daudz amerikāņu ir nobažījušies par savu bērnu nākotni. Tajā pašā laikā globālā konkurence palikusi spēcīgāka. Tāpēc mēs nevaram ignorēt šo karu izmaksas.

Laikā, kad es pārņēmu prezidenta pienākumus, Irākas un Afganistānas karš bija sasniedzis izmaksu triljonu dolāru vērtībā. Turpmāk es runāšu par šīm izmaksām atklāti un godīgi. Mūsu jaunā stratēģija Afganistānā militārajos izdevumos maksās 30 miljardus dolāru. Es plānoju cieši sadarboties ar Kongresu, lai risinātu šīs izmaksas laikā, kad mēs cenšamies samazināt savu budžeta deficītu.

Taču laikā, kad mēs beidzam savu karu Irākā un veicam pāreju uz Afganistānas pašas atbildību, mums ir jāstiprina pašiem sevi šeit, pašu mājās. Mūsu labklājība ir pamats mūsu spēkam. Tā kompensē mūsu militāros izdevumus. Tā vada mūsu diplomātiskos centienus. Tā attīsta mūsu cilvēku potenciālu un ļauj veikt ieguldījumus jaunā industrijā. Tā ļaus mums būt konkurētspējīgiem šajā gadsimtā, tik pat sekmīgi kā pagājušajā. Tieši tāpēc mūsu armijas darbība Afganistānā nedrīkst ievilkties, jo valsts kuras attīstībā es esmu visvairāk ieinteresēts, ir šī.

Teikšu jums atklāti: šo soli spert nebūs viegli. Cīņa pret vamačīgām ekstrēmisma izpausmēm netiks pabeigta ātri un šī cīņa notiks arī aiz Afganistānas un Pakistānas robežām. Šī cīņa būs kā pārbaude mūsu brīvajai sabiedrībai un mūsu līderpozīcijām pasaulē. Un pretēji valstu konfliktiem un skaidrām konfliktu līnijām, kas iezīmēja 20. gadsimtu, mūsu šī cīņa ir vērsta pret nenoteiktiem reģioniem, nepastāvīgām valstīm un izklīdētiem pretinieka spēkiem.

Tādējādi, rezultātā, Amerikai vajadzēs parādīt savu spēku veidā, kā mēs pabeidzam karus un novēršam konfliktu, un nevis kara mākslā. Sava militārā spēka izmantošanā mums ir jābūt rezervētiem

un precīziem. Ja Alkaida vēlēties nostiprināt sevi Somālijā vai Jemenā, pret to jāvēršas ar augošu spiedienu un spēcīgām partnerattiecībām.

Mēs nevaram paļauties tikai uz militāro spēku. Mums ir jāveic investīcijas valsts iekšējās aizsardzības nodrošināšanā, jo mēs nevaram notvert un nogalināt katru varmācīgo teroristu ārzemēs. Mums ir jāuzlabo un labāk jākoordinē mūsu informācija, lai mēs būtu vienu soli priekšā apšaubāmām koalīcijām.

Mums vajadzēs cīnīties par masu iznīcināšanas ieroču samazināšanu. Tāpēc manas ārpolitikas centrpunktā ir nepieļaut kodolmateriālu nokļūšanu teroristu rokās, pārtraukt kodolieroču izplatību un mēģināt panākt, ka pasaulē tādu vispār nebūtu - jo katra valsts saprot, ka īstā drošība nekad nevar tikt sasniegta no nemitīgās tieksmes pēc labākiem ieročiem; patiesā drošība rodas tos neizmantojot.

Mums ir jābūt diplomātiem, jo viena valsts vien nevar cīnīties ar grūtībām šajā saistītajā pasaulē viena. Esmu pavadījis šo gadu atjaunojot valstu savstarpējo sadarbību un veidojot jaunas partnerattiecības. Mēs esam uzsākuši jaunas attiecības starp Ameriku un islāma pasauli – attiecības, kas atbalsta mūsu kopējās intereses un pārtrauc konfliktus, izveido nākotni, kas izolē tos, kuri nogalina nevainīgus cilvēkus no tiem, kuri uzstājas par mieru, labklājību un cilvēka cieņu.

Un visbeidzot, mums ir jāsmeljas savi spēki no mūsu iekšējām vērtībām – lai arī mums izvirzītās grūtības ir mainījušās, vērtības kurām mēs ticam, ir palikušas tās pašas. Tāpēc mums ir jāstiprina savas vērtības pašu mājās – es jau esmu aizliedzis spīdzināšanu un slēgšu Gvantanamo cietumu. Mēs paziņojam visiem vīriešiem, sievietēm, un bērniem visā pasaulē, kuri šobrīd atrodas tirānijas skavās, ka Amerika iestāsies par viņu cilvēktiesībām, atbalstīs brīvību un taisnību un iespējas un cieņu pret visiem cilvēkiem. Tādi nu mēs esam. Šis ir Amerikas morālais pamats, Amerikas stiprums.

Kopš Franklina Rūzvelta dienām, kopš laika, kad vecāki un vecvecāki krita kaujās, mūsu valstij ir uzlikts īpašs starptautiskās atbildības slogs. Mēs esam šķieduši amerikāņu asinis daudzās valstīs un daudzos kontinentos. Mēs esam tērējuši savus ienākumus, lai palīdzētu citiem pacelties no gruvešiem un uzbūvēt savu ekonomiju. Mēs, kopā ar citiem, esam izveidojuši vairākas organizācijas—ANO, NATO, Pasaules Banku – kas sniedz iedzīvotājiem vienotu drošību un labklājību.

Ne vienmēr mēs esam saņēmuši pateicību par saviem centieniem un dažkārt mēs esam pieļāvuši kļūdas. Bet vairāk nekā citas valstis, Amerikas Savienotās Valstis ir rūpējušās par starptautisko drošību vairāk nekā sešas dekādes, laikā, kad nojaukti mūri, atvērti tirgi, miljardi izcelti no nabadzības, veikti jauni zinātniski atklājumi un izcīnīta lielāka cilvēku brīvība.

Salīdzinot ar citiem lielajiem un senajiem spēkiem, mēs nekad neesam vēlējušies dominēt pasauli. Mūsu valsts tiks veidota kā pretspēks apspiedējiem. Mūsu mērķis nav okupēt citas valstis. Mēs nepiesavināsimies citas valsts resursus un nevēršimies pret cilvēkiem, ja viņu etniskā izcelsme vai ticība atšķirsies no mūsējās. Mēs vienmēr esam cīnījušies un cīnīsimies par labāku savu bērnu un mazbērnu nākotni. Un mēs ticam, ka viņu dzīves būs labākas, ja citu cilvēku bērni un mazbērni varēs dzīvot brīvībā un izbaudīt dažādas iespējas. (Aplausi.)

Mūsu valsts nav jauna – un mēs neesam nepieredzējuši – kādi mēs bijām agrāk, kad par prezidentu bija Rūzvelts. Taču joprojām mēs esam brīvības cīnītāju pēcteči. Tagad mums ir jāapkopo visi savi fiziskie un morālie spēki, lai cīnītos ar jauno laiku grūtībām.

Nobeigumā jāsaprot, ka mūsu drošību un līderpozīcijas nenodrošina tikai mūsu ieroči. To panāk mūsu cilvēki – strādnieki un uzņēmumi, kuri ir mūsu ekonomikas pamats; mūsu uzņēmēji un pētnieki, kuri attīsta jaunas nozares; mūsu skolotāji, kuri izglīto mūsu bērnus; cilvēki, kuri strādā sabiedrisko darbu; diplomāti un Miera korpusa brīvprātīgie, kuri izplata cerību visā pasaulē; vīrieši un sievietes formas tērpos, kuri upurē sevi cilvēku labā, valdības solījumu labā, valdības, kas veidota no cilvēkiem cilvēku labā un cilvēkiem, realitātei uz šīs Zemes (Aplausi.)

Daudzpusīgais pilsoņu kopums ne vienmēr ir vienprātis par katru jautājumu, un arī nevajadzētu tam vienprātis būt. Bet es arī zinu, ka mēs, kā valsts, nevaram saglabāt savas līderpozīcijas un risināt dažādas mūsu problēmas, ja mēs atļaujam sev sašķelties savās dusmās un būt ciniskiem un polarizētiem, kā tas nesen ir ticis novērots mūsu nacionālajās diskusijās.

Ir viegli aizmirst, ka tad, kad sākās šis karš, mēs bijām vienoti, jo mums atmiņā bija nesen notikušais uzbrukums, un mums bija apņemšanās aizstāvēt savu dzimteni un savas vērtības. Es neticu, ka mēs nevaram panākt šo vienotību. (Aplausi.) Es pilnībā ticu, ka mēs, amerikāņi, varam vienoties kopīgam mērķim. Jo mūsu vērtības nav tikai vārdi, kas uzrakstīti uz papīra, tā ir ticība, kas ir mūsu kopsaucējs un spēj vest mūs cauri vislielākajām vētrām.

Amerika – šis ir pārbaudījumu laiks. Un mūsu sauciens, ko saucam šajā vētrā ir skaidri sadzirdams: mūsu lieta ir taisnīga, mūsu griba ir nelokāma. Mēs soļosim uz priekšu ar pārliecību, ka taisnība uzvarēs un ar apņemšanos, ka padarīsim Ameriku un pasauli drošāku, un sasniegsim nākotni, kas nav balstīta uz bailēm, bet uz cerībām. (Aplausi.)

Paldies. Lai Dievs jūs svētī. Lai Dievs svētī Amerikas Savienotās Valstis. (Aplausi.) Liels paldies. Paldies. (Aplausi.)

BEIGAS

20:35